„REGELE FOTBALULUI" ÎN POLEMICĂ CU „MAGUL"

PELE:

„În Mexic nu va fi fotbal... Va domina spiritul distructiv. Pentru înaintaşi va fi foarte greu"

„H. H." 1:

„Pele în alarmă? Nu mai este atlet... Cînd un jucător se lamentează, este aproape de sfîrşit"

În timpul turneului său în Europa, F.C. Santos a făcut un popas la Genova (a învins cu 7—1 o combinată locală). Cu acest prilej Pele — faimoasa „perlă neagră" a fotbalului brazilian — a fost, ca de obicei, asaltat de ziarişti şi pentru că toată lumea se află cuprinsă de frigurile viitorului campionat mondial, una din temele abordate în discuţiile cu „regele fotbalului" a fost turneul final din Mexic, ca nivel tehnic şi ca şanse ale echipelor participante. Pele a fost supus unui adevărat interogatoriu de confraţii italieni, dar una din problemele discutate şi cuprinse într-un interviu publicat de **„La Gazzetta dello Sport"** a declanşat o scurtă dar aspră replică a unei alte mari figuri a fotbalului internaţional, **Helenio Herrera.** Pe scurt, iată cum s-au desfăşurat lucrurile.

Desene de **STAN**

Întrebat ce înţelege prin jocul modern al brazilienilor şi cum crede că se va prezenta ca nivel tehnic turneul din Mexic, **Pele** a răspuns:

● **„Faptul este acesta: acum toată lumea s-a aliniat, din punct de vedere tactic, cu Europa, ale cărei echipe de club domină arena internaţională. Spun Europa, dar mai bine ar fi să spun Italia, care a exportat principiul „mai întîi să nu pierzi". Şi pentru că s-a demonstrat că o astfel de orientare tactică a dat mari rezultate — amintiţi-vă rezultatele lui Inter — s-a adaptat şi Brazilia. Deci, apărare mult întărită, vreau să spun protejată, dar joc ofensiv esenţial, rapid, în adîncime".**

● **„În Mexic nu va fi fotbal. Viitorul campionat va fi dominat de spiritul de întrecere în sensul că se va încerca mai mult să se distrugă decît să se construiască, pentru că toţi vor voi să învingă prin a nu pierde întîi. Nu-i un joc de cuvinte. Repet: toată lumea s-a aliniat Europei şi mai ales Italiei, unde este încă în vigoare practica celei mai exasperante defensive... Pentru înaintaşi va şi foarte greu în Mexic... Am marcat pînă acum 987 de goluri, dar cît am suferit numai eu ştiu..."**

Referirea la fotbalul italian şi în special la **Inter** a provocat o reacţie vehementă din partea fostului antrenor interist **Helenio Herrera**, a cărui opinie şi-a găsit loc în acelaşi ziar italian de specialitate, a doua zi după publicarea părerilor lui **Pele.** Iată replica „magului", acum la Roma:

● **„Se vede că Pele este pe... povîrniş. Cînd un jucător de clasă începe să se lamenteze de apărări, înseamnă că este aproape de sfîrşit. Sau, ca un copil, nu mai ştie să sufere... În Chile, contra Mexicului în 1962, amicul Pele a realizat un gol fantastic, după ce a „aruncat în aer" unul după altul patru adversari, năpustiţi să-l culce la pămînt. Şi nu s-a mai plîns de răutatea mexicanilor... Din păcate aceasta s-a întîmplat acum opt ani... Pe Pele l-am văzut contra Angliei: am reţinut că a fost puţin lent şi cam greoi. Eu susţin că declaraţiile lui asupra fotbalului dovedesc că mentalitatea este la înălţimea fizicului".**

● **„Multe ţări n-au înţeles nimic din jocul defensiv. Au vrut să imite Italia, care a adoptat**

„il libero" şi au copiat ceea ce era rău în fotbalul nostru... Spania a vrut să ia de la noi numai „il libero"; ignorînd restul, şi a dispărut ca entitate de nivel internaţional. În schimb, noi am plecat de la punctul de bază, adică omul în plus în apărare, dar am ajuns mai departe... Am construit un joc în care fundaşii şi mijlocaşii au devenit protagonişti, încadraţi în masa atacanţilor, construind acţiuni cu 6—7 jucători... Fapt este că fotbalul devine tot mai atletic şi Pele mai puţin atlet. Dar ce pretinde „regele fotbalului"? Să-i spună adversarii: „Scuzaţi, dv. sînteţi Pele? Atunci poftiţi!" El este preocupat acum pentru că pe plan fizic a slăbit şi a început să preîntîmpine pericolul ce-l paşte. Aici este după mine toată problema. Intervine şi frica de a nu-şi duce acasă picioarele întregi"... Cum va reacţiona Pele? Interesant de văzut".

„CAVALERII ÎN NEGRU" ATACAŢI PE DOUĂ FRONTURI...

- **COMPETIŢIILE CONTINENTALE TOARNĂ „SARE ŞI PIPER" ÎN CAMPIONATE**
- **UN SUPORTER, „ÎN TRAVESTI", ÎL ÎNŞEALĂ PE ARBITRUL INTERNAŢIONAL SCHULEMBURG**
- **CHIARUGGI ŞI FRUMOASELE LUI GOLURI DE LA VICENZA**

Chiar dacă trebuie să lase, din cînd în cînd, să treacă înaintea lor meciuri din palpitantele preliminarii pentru C.M. 1970, campionatele rămîn, în toate ţările Europei, principalul punct al ordinei zilei.

Mai ales că, în mod cu totul curios, competiţiile continentale toarnă „sare şi piper", în diferite moduri asupra acestor întreceri. Pentru echipele care au reuşit calificarea în primul tur, campionatul devine o obligaţie a confirmării performanţei; aproape fără excepţie, campioanele sau cîştigătoarele de cupă sînt... aşteptate însă de imediatele lor adversare din campionat cu o dublă ambiţie. De aici, întîlniri extrem de disputate, galerii locale în maximă funcţiune; celelalte, învinsele, caută în campionat consolarea. Şi grupul acesta face jocuri de mare ambiţie după decepţiile din „Cupa campionilor europeni" sau „Cupa cupelor". Comentatorii din diverse ţări europene, socotesc că — în pofida unor afirmaţii decretînd competiţiile europene ca un impediment în desfăşurarea programelor interne — întrecerile oficiale ale continentului au adus o notă de reviriment în campionatele naţionale.

Sigur însă că aceste „accelerări" sînt suportate direct de arbitri, care se întîlnesc cu echipe puse pe răfuială, cu tribune înfierbîntate. **Hans Blickensdorfer,** unul dintre reputaţii redactori de fotbal din R.F. a Germaniei, observa că — pretutindeni — „cavalerii fluierului" trebuie să intre în alarmă după etapele din competiţiile europene. Şi faptele demonstrează că el are dreptate...

Iat-o pe proaspăta noastră cunoştinţă, **Glasgow Rangers.** După întoarcerea de la Bucureşti, cu un rezultat egal foarte elogiat de presa scoţiană, ea a jucat la **Perth,** unde a învins net (3—1) pe **St. Johnstone.** Arbitrul meciului, **John Patrick,** a avut o sarcină ingrată, în ciuda scorului clar. Spectatorii din Perth au digerat greu înfrîngerea şi fiecare decizie a conducătorului meciului a întîmpinat opoziţia tribunelor. Iar centrul atacant **Stein** a suportat destule „amabilităţi" ale fundaşilor din faţa sa. Conducătorul meciului a părăsit cu greu stadionul, mai multe automobile ale poliţiei escortînd autoturismul în care se afla dl. **Patrick.** În schimb, un alt arbitru, un arbitru reputat, vest-germanul **Schulemburg,** purtător al ecusonului F.I.F.A. a fost eroul unei întîmplări amuzante. În meciul **Bayern München — Werder Bremen,** cîştigat de campioană cu 4—1, timp de trei minute (81—84), acesta a jucat... în 12 oameni fără ca arbitrul să observe. Cel mai picant amănunt este însă acela că al 12 jucător de la Bayern era un... suporter al ei care — confecţionîndu-şi echipament la fel cu veritabilul purtat de **Beckenbauer** et comp., s-a strecurat pînă la marginea terenului şi a intrat în teren. Cînd un jucător de la Werder a observat adversarul în plus, cei mai miraţi au fost chiar fotbaliştii de la Bayern care nu-l văzuseră niciodată pe incidentalul lor coechipier. Bineînţeles că ironiile au avut ca ţintă pe „cavalerul fluierului"...

Componentă a grupului „fericitelor", Fiorentina a ţinut să-şi onoreze performanţa eliminării campioanei Suediei din C.C.E., printr-o victorie; şi a învins la Vicenza, nu fără a provoca şi ea multe suferinţe arbitrului, care a trebuit să suporte asaltul spectatorilor, furioşi de eşecul favoriţilor pe teren propriu. Eroul acestui meci a fost **Chiaruggi,** care se anunţă drept o nouă şi valoroasă stea a fotbalului italian. El a marcat, de o manieră... pe care numai spectatorii locali nu au apreciat-o, ambele goluri ale echipei din Florenţa.

În Austria, atît Rapid cît şi Austria au suportat un teribil asalt al adversarilor pe care le-au întîlnit după cele din competiţiile continentale. Dacă F.C. Austria, jucînd acasă, a obţinut o dificilă victorie (3—2) cu **Wattens,** în schimb Rapid a pierdut fără drept de apel la Innsbruck (1—3). Dar notaţi că în partida de la Viena, numeroase incidente şi un penalti dubios, determinînd victoria, au făcut momente grele arbitrului, **Schneider** (Linz) care a preferat să părăsească stadionul, la mai bine de trei ore după ce dăduse semnalul încheierii partidei.

Deci aceşti mereu discutaţi, dar indispensabili şi — în fond — credincioşi slujitori ai fotbalului — care sînt arbitrii — au de suportat asalturi permanente. Campionatele nu le dăruiesc de loc zile liniştite şi nu se pot bucura de aşa ceva nici din partea competiţiilor continentale. „Cavalerii în negru" continuă să rămînă la datorie şi bine fac. Altfel fotbalul ar mai putea exista? Gîndiţi-vă, cîte incidente, cîte întîmplări, cîte comentarii ar dispare odată cu acest interesant personaj, indispensabil vieţii fotbalistice.

— **ef. i.** —

O POVESTE TRISTĂ

Povestea tristă a lui **Aurelio Milani** poate servi exemplu pentru alţii: gloria fotbalistică nu este veşnică şi nu se pot marca goluri care să aducă milioane în permanenţă.

Aurelio Milani, fostul centru înaintaş al reprezentativei italiene, a fost deţinut zece zile în închisoarea din Copar. Motivul: tentativă de a trece ilegal frontiera din Iugoslavia în Italia. Cazul lui a trezit din nou interesul opiniei sportive italiene, în numeroase ziare italiene apărînd ştirea că **„Milani iar are greutăţi".** Găsindu-se în ultimul timp în **Iugoslavia, Milani** a declarat încă în decembrie anul trecut că nu intenţionează să se mai întoarcă în **Italia,** unde îl aşteptau soţia şi doi copii, şi că doreşte să rămînă în **Iugoslavia.**

Anul acesta, în luna **august, Milani** a rămas dator o sumă importantă hotelului **„Metropol"** din **Belgrad.** A încercat să găsească **bani în Italia,** dar toate porţile la care a bătut au rămas închise. Prins şi fără paşaport a ajuns la închisoare...

Cunoscuta revistă italiană „Super-calcio" anunţa pe întreaga pagină despre arestarea lui **Milani,** scriind în subtitlu: **„De la osanalele tuturor stadioanelor italiene, de la tricoul albastru al reprezentativei, de la titlurile mondiale şi europene — la închisoare! De la salarii astronomice şi premii fantastice la mizerie!"** Aceasta este decăderea unuia dintre cei **mai cunoscuţi fotbalişti din Europa,** golgeter al campionatului italian, o poveste care umple de amărăciune inimile sportivilor şi iubitorilor fotbalului, care l-au cunoscut şi apreciat în timpul carierei lui sportive. **Aurelio Milani** a jucat la **Atalanta, Monza, Triestina, Sampdoria, Padova, Fiorentina** şi, în sfîrşit, a fost component al celebrului **Inter.** Cu el în echipă **Internazionale** a cucerit în 1964 la Viena **„Cupa campionilor europeni"** jucînd împotriva **Realului Madrid,** iar un an mai tîrziu, la **Madrid,** a devenit campioana mondială neoficială de echipe, cucerind **„Cupa Intercontinentală".** Ultimul club pentru care a jucat **Milani** a fost **Verbania.**

În timpul carierei lui sportive, **Milani** a cîştigat cîteva sute de milioane de lire. Dar din cauza unei boli cardiace, la 30 de ani a încetat să mai joace. Şi atunci, cînd şi-a încheiat cariera, el nu a mai fost om bogat. Lansîndu-se în afaceri a pierdut aproape toţi banii. S-a angajat, în sfîrşit, ca reprezentant comercial al unei ifrme, călătorind foarte mult în întreaga lume. Obişnuit să trăiască luxos, o scotea cu greu de capăt. În localitatea **Arona** trăieşte soţia sa cu cele două fiice. Ele sperau ca într-o zi **Milani** va reuşi să se pună pe picioare şi să revină acasă. **Dar** nu s-a întîmplat aşa. În loc de aceasta soţiei sale i-a parvenit ştirea că soţul ei ar mai avea o soţie şi cîţiva copii chiar!

Gheorghe GLISICI

„TUNARII" PĂRĂSESC ARGENTINA

Eliminarea Argentinei *de la viitorul turneu final al C. M. este de acum un lucru îndeobşte cunoscut. Comentariile pe această temă nu mai contenesc şi, ceea ce se reproşează cel mai mult, este că în această ţară cu puternică tradiţie în fotbal lipsesc oamenii de gol, „tunarii". Se pare că conducătorii marilor cluburi au o pronunţată „alergie" faţă de oamenii de gol. De cum apare cîte unul mai „răsărit" este imediat transferat la cluburile străine. Fenomenul nu este nou dacă ne gîndim la un* Sivori, *un* Angelillo, *un* Maschio *etc., etc., dar ceea ce este mai trist este că ei continuă şi azi. Celebrul* Luis Artimé *este un prim exemplu. El a fost cedat anul trecut echipei braziliene* Palmeiras, *de unde, recent, a trecut la* Nacional Montevideo. *Cei doi golgeteri ai campionatului metropolitan din acest an, brazilianul* Machado da Silva *(Racing) şi paraguayanul* Bernardo Acosta *(Lanus) au fost şi ei cedaţi, primul la* Sporting Lisabona, *al doilea la* F. C. Sevilla. *Semnificativ este şi cazul lui* Narciso Doval *ostracizat în* Argentina *— unde a fost suspendat pe un an de zile în urma unei neplăceri comisă faţă de o însoţitoare într-un avion — şi cedat de către echipa sa* San Lorenzo de Almagro *la* Flamengo Rio de Janeiro. *Astăzi,* Doval *este unul din idolii mulţimilor sportive din* Brazilia.

Luis Artimé, unul din „dezertori"

De fapt, renunţarea la aceşti „tunari" are totuşi motive întemeiate, de ordin financiar. Multe din cluburile argentiniene, chiar dintre cele mari, sînt în pragul falimentului, încasările sînt reduse datorită numărului mic de spectatori care asistă la meciuri; în schimb jucătorilor li se plătesc salarii care depăşesc cu mult resursele financiare de care dispun acestea. Printre ele se află şi Racing Buenos Aires, *care se vede nevoită să renunţe la marea sa vedetă* Roberto Perfumo; *aceasta va pleca — probabil — în Brazilia unde îl „curtează" echipe ca Botafogo, Sao Paolo şi chiar Santos. Care dintre acestea îşi va asigura serviciile celebrului jucător?*

CONIGLIARO, JUCĂTORUL-MODEL AL ARGENTINEI?

Într-o recentă declaraţie făcută cunoscutului ziar *„La Razon"*, directorul tehnic *Luis Pentrelli*, a spus: *„Jucătorilor argentinieni le lipseşte spiritul de sacrificiu. Sacrificiu colectiv pentru echipă. Pentru mine, jucătorul simbol, pe care toţi fotbaliştii argentinieni ar trebui să-l imite, este Conigliaro de la Estudiantes. Un adevărat jucător de echipă"*, a încheiat *Pentrelli* aprecierile făcute la adresa lui *Conigliaro.*